

Nenúfars i Ombrel·les

MARIA DOLORS CARMONA

INSTITUT D'ESTUDIS FOTOGRÀFICS DE CATALUNYA

Nenúfars i Ombrel·les

Fotografies de

MARIA DOLORS CARMONA

INSTITUT D'ESTUDIS FOTOGRÀFICS DE CATALUNYA

Quelcom més que mirar

Quantes vegades hem passat pel costat d'aquell arbre que pretén donar ombra al nostre carrer perquè l'estiu no ens recordi a una "república bananera"? Ens l'hem mirat? Hem contemplat les figures que el seu tronc, moltes vegades malmès per la nostre civilització motoritzada, ens recorden a altres éssers vius i alguna vegada pròxims? Hem vist quines formes, quins colors apastel.lats, tenen les seves fulles?.

La Maria Dolors, un bon dia, possiblement gris, tot passant o passejant pel "Turó Park", de la nostre ciutat comtal, va descobrir uns petits nenúfars que treien el cap en mig d'un eixam de fulles i altres espècimens sense classificar, que cobrien el petit llac artificial. Era una visió caòtica però al mateix temps relaxant, les formes es compaginaven entre si, s'havia creat un món harmònic. Era necessari tornar-hi amb una càmera fotogràfica per registrar aquella sensació, i emportar-se-la a casa!.

Però es va equivocar. Hi va tornar un dia i un altre dia i un altre dia. Va anar estudiant i captant amb la seva càmera les diferents formes i com aquestes es transformaven amb la llum. Havia caigut a una teranyina invisible: la Fotografia.

Però no es va quedar aquí, en el laboratori va començar a experimentar, emulsionar cartolines nobles, viratges al seleni, al clorur d'or, etc, etc, etc. Després d'aquesta experiència en van venir d'altres, emulsionar pedres portades especialment del Congost, que uneix el Vallès amb l'Osona. Nous temes. I començar a exposar.

I va arribar a l'Institut de la mà d'un antic alumne i actual col·laborador, en Lluís Biosca.

He de reconèixer que l'escepticisme va ser la primera reacció davant la notícia de la visita, però aquest va anar canviant a mida de conèixer el treball fet i la sinceritat de la seva autora.

El que presentem en aquesta exposició és aquell primer treball, més ben dit, allò que queda d'ell i el darrer tema en que està actualment treballant: les formes i transparències de les ombrel·les que omplen els carrers de Barcelona, descrites amb un llenguatge genuïnament fotogràfic, el positiu i el negatiu.

Tal com és la pròpia vida.

Miquel Galmes i Creus

President de l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya

Las afinidades electivas

Maria Dolors Carmona tiene la costumbre de refundir y reunificar la tradición y la modernidad, la belleza clásica y la espiritualidad interior, con lo cual en sus imágenes cohabitan lo tangible y lo etéreo, lo intangible y lo concreto, lo simbolista y lo abstracto. Se trataría, por lo tanto, de establecer poéticos y delicados lazos de hermandad con vivificantes inquietudes personales con un hondo trasfondo moral que también tienen una inevitable e ineludible serenidad melancólica y un sentido refinamiento formal. Estos conceptos, cálidos y envolventes, se concretan en la búsqueda de lugares placenteros y plantas tiernas y celestiales, que acto seguido fosiliza con suma discreción, cariño y sencillez. Son fotografías que de forma sistemática se deslizan sobre tenues y nada agrestes microespacios naturales, lo que conlleva una enorme sensación de placidez, tranquilidad y paz espiritual. Pero, incluso, en las contadas ocasiones en las que focaliza entes urbanos (como en "Parasoles") también hace acopio de formas etéreas y evanescentes, al menos en sus resultados estéticos, transformando algo que en su realidad exterior, en un principio, es sustancialmente diferente: al fin y al cabo, la fotografía no es otra cosa que un dulce/oscuro porvenir, un paraíso artificial, sombrío/placentero (o lo que es lo mismo: la luz y la oscuridad es la pareja inseparable del destino humano), en el cual refugiarnos cuando esa realidad exterior es demasiado angosta y cruel o simplemente no es como nosotros creíamos que podría ser.

Toda la obra de Maria Dolors Carmona es un tren de largo recorrido, un viaje interior, cuyo inevitable destino final es su propio cuerpo astral, tan real (e indefinible) como las distintas formas en las que se transforma, representa o metamorfosea el arte de la luz.

"Nenúfares" (su primera serie como tal) y "Parasoles" (su última propuesta visual, todavía en fase de desarrollo) aparentemente representan polos opuestos de la creación fotográfica. La primera, figurativa con un fuerte componente pictórico, mientras que en "Parasoles" tiende hacia la abstracción geométrica, con el binomio negativo/positivo como idea central del concepto visual en sí, cuando no determinadas imágenes de esta última serie podrían tener un cierto aire o aspecto de fotograma, algo que no es ajeno a una fotógrafa en la que paradójicamente coinciden y conviven los oleajes cruzados y los más diversos lenguajes fotográficos dentro de una marcada unidad estilística y formal, todo ello englobado dentro de un cierto visualismo marcadamente pictoricista. Esto en la práctica refleja la riqueza de matices, el poliformismo y la amplitud de criterios que lleva implícita toda obra de arte hecha desde la libertad de creación y la sinceridad expresiva, única fórmula posible de expresarse y a la vez estar a gusto consigo mismo. Y, mientras no se demuestre lo contrario, la única forma de conseguirlo es siendo fiel a unos determinados principios estéticos y morales. En términos artísticos esto significa que Maria Dolors Carmona únicamente le guiña el ojo a aquello con lo que se siente plenamente identificada. Además, los verdaderos artistas suelen dar permanentes vueltas a la tuerca a aquellos temas o conceptos estéticos con los que tienen determinadas "afinidades electivas", algo que en su día inspiró a Goethe y "a posteriori" a los hermanos Taviani, interpretando éstos

últimos las "afinidades electivas" de ese gran intérprete del romanticismo alemán que fue Goethe: según una ley física de la naturaleza ciertas sustancias se unen para después separarse mediante la intervención de otras nuevas sustancias, formando nuevas parejas. Por ejemplo: "Nenúfares" y "Parasoles". No se trata de autoplagiarse o imitar el comportamiento de los ajos, si no más bien de ser coherentes consigo mismo y llevar a buen puerto un determinado discurso visual. Parfraseando al gran escritor francés Michel Leiris, y como conclusión final, podríamos decir que: " Por muy heterócritas que sean las manifestaciones superficiales, uno termina por permanecer siempre idéntico a sí mismo, que hay una unidad en la vida y que todo se reduce, pase lo que pase, a una pequeña constelación de cosas que tenemos la tendencia a reproducir, bajo diferentes formas, un número ilimitado de veces".

A. Molinero Cardenal

(Barna City, 4-3-2001)

Nenúfars

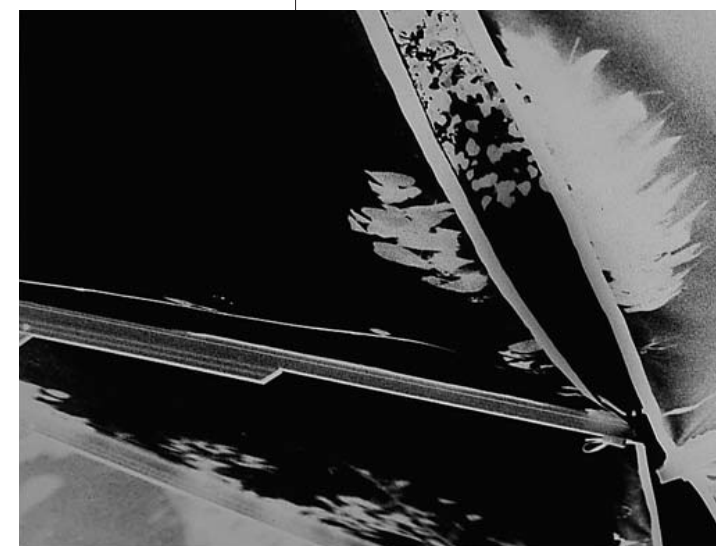

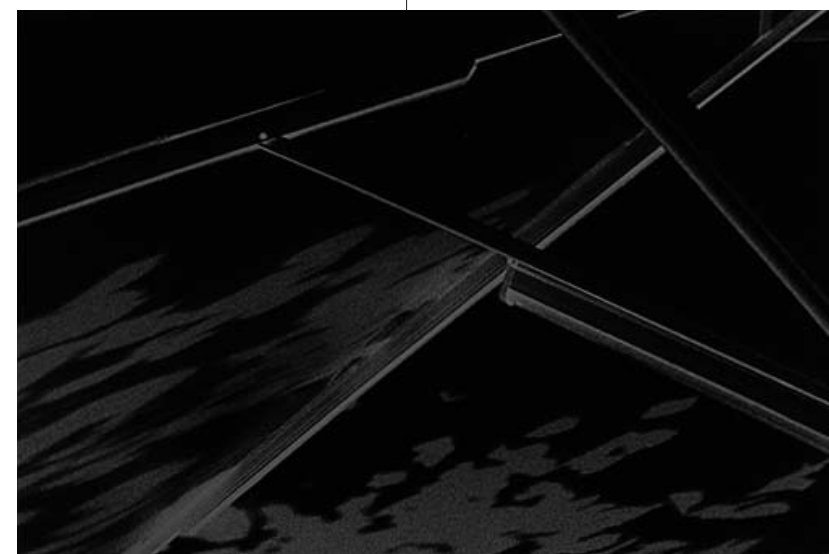

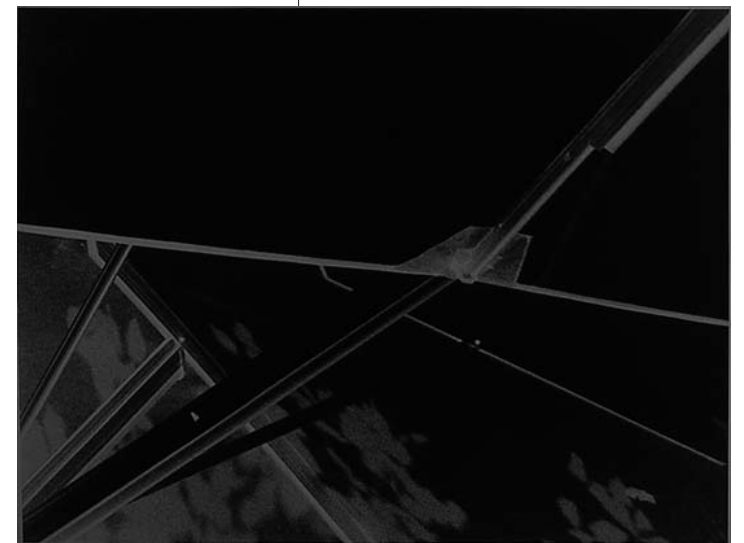
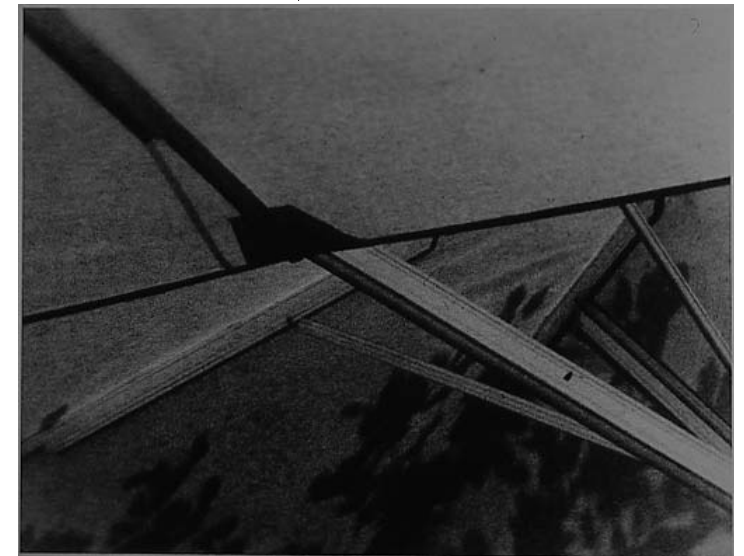

Ombrel·les

MARIA DOLORS CARMONA

Nascuda a Barcelona.

L'any 1986 estudia a l'Escola Massana; inicia el seu treball en el camp de la fotografia. Realitza cursos d'especialització en tècniques fotogràfiques del segle XIX, classes amb el professor Lluís Biosca i tècniques de viratges amb el procés del professor Pierre Jaffeux.

L'any 1997 comença cursos de gravat al taller de la professora Silvia Pagliano al carrer Ataülf de Barcelona, on segueix treballant i alternant la fotografia amb el gravat.

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

- 1992** Sala Muntaner. Barcelona
Floral d'aigua
Tècnica d'emulsió de plata, sobre paper d'aquarel·la fet a mà.
- 1994** Sala Almirall. Barcelona
Floral d'aigua
Tècnica d'emulsió de gelatina clor-bromur de plata.
- 1996** Sala Almirall. Barcelona
Roses endins
Tècnica d'emulsió de gelatina clor-bromur de plata, amb diferents viratges.
- Centre de la Imatge. Barcelona
Nenúfars
Tècnica d'emulsió de gelatina clor-bromur de plata, virades al sel·leni.
- 1997** Saló Sonimag. Barcelona
Abstraccions de mar *Homenatge a Salvat Papasseit*
Tècnica amb paper fotogràfic de dues emulsions.
- Centre Cultural Casavells, Fundació Josep Niebla. Baix Empordà.
Floral d'aigua
Tècnica d'emulsió de gelatina clor-bromur de plata.
- Centre Cultural Casavells, Fundació Josep Niebla. Baix Empordà.
Roses endins
Tècnica d'emulsió de gelatina clor-bromur de plata, amb diferents viratges.
- 1998** Cultural Casavells, Fundació Josep Niebla. Baix Empordà
Homenatge a Salvat Papasseit
Tècnica d'emulsió de gelatina clor-bromur de plata, amb diferents viratges, i quatre imatges sobre pedres naturals amb tècnica d'emulsió de plata.
- 2000** Sala Almirall. Barcelona
El mirar del modernisme
Tècnica d'emulsió de gelatina clor-bromur de plata amb diferents viratges.

